

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

30 юни 1993 година*

По съединени дела C-181/91 и C-248/91

Европейският парламент, за който се явява г-н Jorge Campinos, правен съветник, в качеството му на представител, подпомаган от г-н Christian Pennera и г-н Kieran Bradley, от неговия правен отдел, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург в Генералния секретариат на Европейския парламент, Kirchberg,

ищец,

срещу

Съвета на Европейските общности, за който се явява г-н Arthur Alan Dashwood, директор на правния отдел, подпомаган от г-н Yves Crétien, правен съветник, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Jörg Käser, управител на правния отдел на Европейската инвестиционна банка, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

ответник,

с предмет искова молба за отмяната на актовете, приети на 1487 сесия на Съвета с оглед предоставяне на специална помощ на Бангладеш,

и

Европейският парламент, за който се явява г-н Jorge Campinos, правен съветник, в качеството му на представител, подпомаган от г-н Christian Pennera и г-н Kieran Bradley, от неговия правен отдел, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург в Генералния секретариат на Европейския парламент, Kirchberg,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Jean Amthoux, главен правен съветник, и г-н Götz zur Hausen, правен съветник, в качеството им на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Nicola Anneschino, член на нейния правен отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

* Език на производството: френски.

С предмет искова молба за отмяната на бюджетни мерки за изпълнение, приети от Комисията въз основа на акта, приет на 1487 сесия на Съвета с оглед на предоставянето на специална помощ на Бангладеш,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н G. C. Rodríguez Iglesias и г-н J. L. Murray, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler, г-н M. Diez de Velasco, г-н P. J. G. Картеун и г-н D. A. O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н F.G. Jacobs,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устни състезания на страните по време на съдебното заседание на 28 октомври 1992 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на заседанието на 16 декември 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искиви молби от 11 юли 1991 г. и 2 октомври 1991 г. Парламентът завежда искиве в съответствие с член 173 от Договора за ЕИО за отмяната на акт, приет на 1487 сесия на Съвета предвид предоставянето на специална помощ на Бангладеш и средствата, приети от Комисията за изпълнението на този акт.

2. В хода на редовна сесия, проведена в Брюксел на 13 и 14 май 1991 г. под председателството на г-н Jacques F. Roos, министър на външните работи на Великото херцогство Люксембург, е взето решение за предоставянето на специална помощ на Бангладеш. Номер 12 от протокола на това събрание описва решението, както следва:

“Държавите-членки, които заседават в Съвета, решиха въз основа на предложение на Комисията, да предоставят специална помощ в размер от 60 милиона ECU на Бангладеш в съответствие с дейност на Общността. Разпределението между държавите-членки се основава на БНП. Помощта се включва в общия план за действие на Общността за Бангладеш.

Тя се предоставя или пряко от държавите-членки, или със сметка, управлявана от Комисията.

Комисията ще съгласува цялата специална помощ в размер от 60 милиона ECU.”
Това решение е предмет на съобщение в пресата “Помощ за Бангладеш - заключения на Съвета” (бележка 6004/91, Преса 60-в).

3. След това решение Комисията открива специална сметка в Banque Bruxelles Lambert, и поканва държавите-членки да прехвърлят своите вноски в нея. Само Гърция приема това предложение; другите държави-членки плащат своите вноски пряко в рамките на двустранна помощ

4. В своя иск, заведен срещу Съвета, Парламентът иска отмяната на решението за предоставяне на специална помощ на Бангладеш (по-нататък “оспорваният акт”).

5. С отделен документ Съветът повдига възражение за недопустимост в съответствие с член 91 от Процедурния правилник поради това, че оспорваният акт не е акт на Съвета по смисъла на член 173 от Договора. С решение от 15 юни 1992 г. Съдът съединява това възражение със съществуващото на делото.

6. В своя иск, заведен срещу Комисията, Парламентът освен това иска отмяната на мерките, приети от Комисията в изпълнение на оспорвания акт. Това са първо решението от 10 юни на генералния директор по бюджетите да впише в съответствие с член 900 от общия бюджет на Общностите за 1991 г. (на страната на приходите) сумата от 716 775,45 ECU, която представлява вноската на Гърция, държана в специалната сметка, открита в Banque Bruxelles Lambert, второ решението от 13 юни 1991 г., което кредитира тази сума на допълнително заглавие, открито в разходната част от общия бюджет (единица В7-3000: финансово и техническо сътрудничество с азиатските развиващи се страни) и, трето всякакви други бюджетни мерки, за които Парламентът не е известен (по-нататък “бюджетните записи”).

7. С Определение от 15 октомври 1992 г. председателят решава, съгласно член 43 от Процедурния правилник, да съедини исковите молби, заведени срещу Съвета и Комисията

8. Прави се препратка към доклада за заседанията за пълни подробности относно фактите по делото, процедурата и правните основания и доводите на страните, които се упоменават или обсъждат по-нататък само доколкото е необходимо за доводите на Съда.

Относно иска, заведен срещу Съвета

9. Съветът твърди, че Съдът трябва да обяви исковата молба, заведена срещу него, като недопустима поради това, че оспорваният акт е приет не от Съвета, а от държавите-членки, и затова не може да бъде предмет на иск за отмяна в съответствие с член 173 от Договора.

10. Парламентът твърди от друга страна, че с оглед на неговото заглавие, “Заключения на Съвета”, и фактът, че е приет на 1487 сесия на Съвета, на който присъстват всички

министри на външните работи на държавите-членки, оспорваният акт съставлява акт на Съвета. Той твърди, че с приемането на този акт Съветът нарушава правата, предоставени на Парламента с член 203 от Договора по бюджетните въпроси.

11. За да се реши тази точка трябва да се посочи първо, че в съответствие с член 173 функцията на Съда е да “извършва преглед на законосъобразността на актове на Съвета и Комисията, различни от препоръки или мнения”.

12. Ясно е от съдържанието на тази разпоредба, че актове, приети от представителите на държавите-членки, които не действат в качеството си на членове на Съвета, а на представители на своите правителства, и така заедно упражняват правомощията на държавите-членки, не подлежат на съдебен преглед от Съда. Както посочва генералния адвокат в раздел 18 на своето становище, няма разлика в това отношение дали такъв акт се нарича “акт на държавите-членки, които заседават в Съвета” или “акт на представителите на правителствата на държавите-членки, които заседават в Съвета”.

13. Обаче, Съдът последователно заявява, че иск за отмяна е налице в случай на всички мерки, приети от институциите, независимо от тяхното естество или форма, които са предназначени да породят правни последици (дело 22/70 Комисия/Съвет, Recueil 263).

14. Следователно, не е достатъчно един акт да се опише като “решение на държавите-членки”, за да може той да се изключи от съдебен преглед в съответствие с член 173 от Договора. За да може такъв акт да се изключи от съдебен преглед, трябва да се определи дали, като се вземе предвид неговото съдържание и всички обстоятелства, при които той е приет, въпросният акт не е в действителност решение на Съвета.

15. Следва, че преценката за допустимостта на исковата молба, е обвързан с преценката, която трябва да се направи на оплакванията, повдигнати срещу оспорвания акт

16. Преди да се разгледат тези оплаквания, трябва да се изтъкне, че Общността няма изключителна компетентност в областта на хуманитарната помощ, и че следователно държавите-членки не са възпрепятствани да упражняват своята компетентност в тази връзка заедно в рамките на Съвета или извън него.

17. В подкрепа на своята искова молба, Парламентът се позовава първо на препратката, направена в оспорвания акт до предложението на Комисията. Според неговото становище тази препратката показва, че с оглед на процедурата, която води до приемането на акта, именно Съветът, а не държавите-членки, действа в този случай.

18. Този довод не е окончателен. Не всички предложения от Комисията задължително съставляват предложения по смисъла на член 149 от Договора. Техният правен характер трябва да се прецени в светлината на всички обстоятелства, при които те са направени. Те също така могат да съставляват просто инициативи, взети под формата на неформални предложения.

19. На второ място, Парламентът отбелязва, че според описанието на акта специалната помощ трябва да се управлява от Комисията. Според четвъртото тире от член 155 от Договора, правомощия за изпълнение могат да се предоставят на Комисията само с решение на Съвета.

20. Този довод също така не може да се приеме. Четвъртото тире от член 155 от Договора не предотвратява възможността на държавите-членки да поверят на Комисията задачата да съгласува съвместно действие, предприето от тях, въз основа на акт на своите представители, които заседават в Съвета.

21. На трето място, Парламентът твърди, че оспорваният акт изисква специалната помощ да се разпредели между държавите-членки според БНП, което според него е типично понятие за Общността.

22. Достатъчно е да се посочи в отговор на това твърдение, че нищо в Договора не изключва възможността държавите-членки да се възползват извън контекста на Общността от критерии, взети от бюджетните разпоредби за разпределяне на финансовите задължения, които произтичат от решения, взети от техните представители.

23. На четвърто място, Парламентът твърди, че с оглед на факта, че за в бъдеще изпълнението на оспорвания акт ще подлежи на наблюдение от страна на Сметната палата и Парламента, в съответствие с членове 206а и 206б от Договора, актът очевидно е акт на Общността.

24. Както може да се види от протоколите на Съвета, цитирани по-горе, оспорваното решение остава избора на държавите-членки дали да платят своята вноска с двустранна помощ или по сметка, управлявана от Комисията. Тъй като оспорваният акт не изисква използването на бюджета на Общността за частта от помощта, управлявана от Комисията, направения от нея бюджетен запис не може да има никакво значение относно начина на класифициране на акта.

25. Следва от изложеното по-горе, че оспорваният акт не е акт на Съвета, а акт, приет заедно с държавите-членки. Исковата молба, заведена от Парламента срещу Съвета следователно трябва да бъде обявена за недопустима.

Относно иска, заведен срещу Комисията

26. Парламентът смята, че като вписва в бюджета на Общността гръцката вноска за специалната помощ за Бангладеш, Комисията е нарушила разпоредбите от Договора относно бюджета и така е нарушила правата, предоставени на Парламента от тези разпоредби.

27. Комисията твърди, че исковата молба на Парламента следва да бъде обявена за недопустима поради това, че бюджетното вписване не е оспорим акт по смисъла на член 173 от Договора и не нарушава правата на Парламента.

28. За да се определи дали бюджетният запис съставлява решение на Комисията, което може да наруши изключителните права на Парламента, първо трябва да се отбележи, че оспорваните мерки съставляват процедури за извършване на мандат, който, както се посочва в точка 20 по-горе, е предоставен на Комисията от държавите-членки, а не от Съвета.

29. Освен това, тези мерки се отнасят до помощ, предоставена в рамките на съвместно действие на държавите-членки, финансирано пряко от тях.

30. Следва, че вноските на държавите-членки за специалната помощ, не са единици от приходите на Общността по смисъла на член 199 от Договора и разходите във връзка с тях също така не съставляват разход за Общността по смисъла на този член.

31. Следователно, вписването в бюджета на Общността на гръцката вноска за специалната помощ не може да измени бюджета.

32. Следователно, трябва да се заяви, че този акт не може да наруши изключителните права на Парламента, посочени в член 203 от Договора и исковата молба, заведена срещу Комисията, трябва да се обяви за недопустима.

По съдебните разноски

33. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като Парламентът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля исковите молби като недопустими.

2. Осъжда Парламента да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 юни 1993 година.

Подписи